

forsvarer sine Forslag her og angriber dem, som ikke mene at kunne tiltræde disse Forslag, undlader at bruge saa stærke Ord og rette saa stærke Beskyldninger ikke alene mod mig, men ogsaa mod dette Ting eller maaske rettere mod dette Tings Fler-tal. Det ærede Medlem fremhævede i Gaar flere Gange under anbefalingen af sine Forslag, at der blev vist de Folk, her er Tale om, en „Haardhed“ ikke alene fra Ministerens, men ogsaa fra Tingets Side, at vi ikke havde „Følelse“ for disse Medborgere. Det ærede Medlem vil dog vist sikkert indrømme, at naar han fremkommer med saadanne Beskyldninger, fjerner han sig lidt vel meget fra, hvad der er sandt. Jeg behøver kun at henvise til de Forslag, der findes her som Ændringsfor-slag til 3die Behandling, idet der findes ikke saa ganske faa, som have til Opgave at hjælpe Fiskerne under deres Erhverv. Men ogsaa paa selve Finanslovsforslaget, som det blev forelagt i Efteraaret, og ved de Forslag, der ere blevne stillede og vedtagne ved 2den Behandling, er der efter min Mening vist, at det er ganske urigtigt af det ærede Medlem at fremsætte saadanne Sigtelser. Dette gælder baade overfor Fiskerne og overfor de Arbejdere i Statens Tjeneste, som det ærede Medlem har sigtet til. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at han ikke er den rigtige Mand til at rette Beskyldninger mod andre for at vise Haardhed, idet de fleste ville have den Opfattelse, at naar det ærede Medlem taler i dette Ting, kan han ikke sige ret mange Ord, inden Haardhed og Bitterhed skinner igennem hans Udtalelser.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger angaaende Ændringsforslag under Nr. 1, der gaar ud paa at fastsætte en bestemt Minimumsdagløn for Skovarbejderne. Jeg skal erindre om, hvorledes Forholdene paa dette Omraade for Tiden ere. Baade Daglønnen og Akkordpriserne for vore Skovarbejdere fastsættes i Overensstemmelse med den gældende Instruks af de vedkommende Skovridere, fordi disse Embedsmænd selvfølgelig ved deres Kendskab til de lokale Tilstande bedst ere i Stand til at bedømme Forholdene. Det ærede Medlem vil have, at vi herinde i København, i Ministeriet, skulle fastsætte Daglønnen. Det tror jeg ikke med Rimelighed kan forlanges, idet vi jo ikke kunne have det lokale Kendskab, som er nødvendigt. Forholdene ere meget forskellige Landet rundt. Det er ikke alene dyrere at leve det ene Sted end det andet, men Arbejds-

priserne ere forskellige paa de forskellige Steder, og det forekommer mig ganske naturligt, at der maa tages noget Hensyn dertil. For øvrigt maa der ogsaa tages Hensyn til selve Aarstiden. Paa en Tid, hvor der kun kan arbejdes i kort Tid, idet Dagene ere korte, kan Daglønnen ganske naturligt ikke blive saa stor som paa en Tid, hvor Dagene ere længere. Men dertil kommer, at ogsaa selve Skovarbejdernes Stilling er ret forskellig paa de forskellige Skovdistrikter. Paa nogle af disse have de faste Skovarbejdere fri Bolig, en mindre Jordlod, Græsning til en Ko, et eller to Læs Hø og Brændsel, paa andre Skovdistrikter have de ikke noget af den Slags, og det er dog en Hjælp, der ikke er ganske lidt værd. Nu foreslaar det ærede Medlem, at Skovarbejderne skulle stilles fuldstændig ens hele Landet over med Hensyn til Dagløn. Men det kan dog ikke, synes jeg, nægtes, at da Forholdene ere saa forskellige, som de ere, maa der tages noget Hensyn dertil. Hertil kommer, at adskillige Steder omkring paa Skovdistrikterne gaa ikke saa ganske faa ældre, mindre arbejdsdygtige Folk, som ere glade ved at kunne fortsætte deres Arbejde i Skovene, selv om de ikke kunne tjene saa stor en Dagløn som de yngre og mere arbejdsdygtige. Det maa tages med ved Bedømmelsen af dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke se, det er rimeligt og rigtigt at gaa til et Forslag som det, de to ærede Medlemmer have stillet, og jeg vil derfor anbefale det høje Ting at forkaste det.

Om Ændringsforslaget under Nr. 2, der drejer sig om en Godtgørelse for Slid paa Redskaber og Værktøj, skal jeg ikke udtale mig videre. Kun skal jeg henlede Opmærksomheden paa den Forhandling, som fandt Sted her i Tinget for omtrent 2 Aar siden den 12. Maj 1903, da et Andragende fra Skovarbejdere var til Behandling. Af denne Forhandling vil det sikkert fremgaa — det tror jeg, ærede Medlemmer ville indrømme, naar de have gjort sig bekendte dermed —, at er der nogen, der særlig er Skyld i, at man paa dette Omraade ikke gjorde noget for Skovarbejderne, er det det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og hans Meningsfælle i Finansudvalget, det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Harald Jensen). De have Ansvaret derfor, og det ville de blive ved med at have.

Under Nr. 36 og 37 foreslaa de samme to ærede Medlemmer en Forhøjelse af Bevillingen til Understøttelse til Husmænds-